

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 115/2013
16.10.2013. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.С., због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 2205/10 од 12.04.2010. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 4173/10 од 30.09.2011. године, те против правноснажних решења Основног суда у Врању Кв 1128/11 од 11.01.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 529/12 од 06.08.2012. године, у седници већа одржаној дана 16. октобра 2013. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 2205/10 од 12.04.2010. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 4173/10 од 30.09.2011. године, те против правноснажних решења Основног суда у Врању Кв 1128/11 од 11.01.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 529/12 од 06.08.2012. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 2205/10 од 12.04.2010. године, окривљени А.С. оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара. Истом пресудом, окривљени је обавезан да новчану казну плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ће се за случај ненаплативости новчане казне ова казна заменити казном затвора, рачунајући притом један дан затвора за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 4173/10 од 30.09.2011. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног А.С., а пресуда Основног суда у Врању К 2205/10 од 12.04.2010. године, потврђена.

Решењем Основног суда у Врању Кв 1128/11 од 11.01.2012. године, одбачен је као недозвољен захтев за понављање поступка окривљеног А.С., који је

окончан правноснажном пресудом Основног суда у Врању К 2205/10 од 12.04.2010. године.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 529/12 од 06.08.2012. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног А.С., изјављена против решења Основног суда у Врању Кв 1128/11 од 11.01.2012. године.

Бранилац окривљеног А.С. – адвокат С.Т. је дана 15.08.2013. године поднео захтев за заштиту законитости против напред наведених правноснажних пресуда и решења, због повреде закона на штету окривљеног, позивајући се на одредбе члана 483. ЗКП и 419. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и решења и предмет врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном суду, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од одговорности за кривично дело које му је приватном тужбом стављено на терет.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године), прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, осуђени и његов бранилац.

Одредбом члана 608. истог Законика, прописано је да Законик ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а да се примењује од 15.01.2013. године, изузев у поступцима за кривична дела организованог криминала или ратних злочина који се воде пред посебним одељењем надлежног суда, у ком случају се примењује од 15.01.2012. године, а одредбом члана 2. Закона о изменама Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 121/2012), прописано је да се у члану 608. речи „15. јануара 2013. године“ замењују речима „01. октобра 2013. године“.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, из којих јасно произилази да се Законик о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/2012), примењује од 01.10.2013. године, а да се до тада примењује претходни Законик о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/0476/10), те одредбу члана 604. став 1. сада важећег Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), којом је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку, то је Врховни касациони суд, ценећи и чињеницу да је окривљени А.С. правноснажну пресуду Кж1 4173/10 од 30.09.2011. године примио дана 04.11.2011. године, а правноснажно решење Кж2 529/12 од 06.08.2012. године дана 06.11.2012. године, дозвољеност захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С. оценио према одредбама Законика о кривичном поступку који се примењивао до 01.10.2013. године.

Одредбом члана 419. тог Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), прописано је да против правноснажних судских одлука и

против судског поступка који је претходио тим правноснажним одлукама, надлежни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости, ако је повређен закон. Одредбом члана 421. истог Законика, прописано је да захтев за заштиту законитости подиже јавни тужилац одређен законом, дакле Републички јавни тужилац, сходно одредби члана 29. став 1. и став 2. тачка 1. Закона о јавном тужилаштву.

Дакле, из цитираних законских одредаба јасно произилази да је овлашћење за подизање захтева за заштиту законитости до 01.10.2013. године припадало искључиво јавном тужиоцу као државном органу, док ово овлашћење други процесни субјекти нису имали (осим у посебним поступцима по захтеву Јавног тужилаштва посебне надлежности), већ су једино имали могућност да надлежном јавном тужиоцу поднесу иницијативу за подизање захтева за заштиту законитости, на основу које је надлежни јавни тужилац одлучивао да ли има места подизању захтева за заштиту законитости или не.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је бранилац окривљеног А.С. поднео захтев за заштиту законитости дана 15.08.2013. године, дакле у време када још увек, по закону, није имао овлашћење за подизање захтева, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев браниоца окривљеног недозвољен, обзиром да је поднет од стране неовлашћеног лица.

Са свега изложеног, а на основу одредби члана 419. и 421. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), у вези са чланом 604. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић,с.р.